

Молодий МЕДИК

№4, квітень 2023 р.

Студенти ВНМУ зможуть стажуватися у румунських клініках та отримувати подвійний диплом

25-27 квітня делегація Вінницького медичного університету на чолі з в.о. ректора, проф. Вікторією Вікторівною Петрушенко, відвідала Румунію і Молдову. Візит мав на меті розширити міжнародну співпрацю з іншими ЗВО та зробити нові кроки до інтеграції університетського освітнього процесу в міжнародний.

У перший день візиту делегація університету, до складу якої також входила проректор ЗВО з науково-педагогічної роботи і міжнародних зв'язків, проф. Інна Андрушко та інспектор міжнародного відділу Наталя Горбенко, відвідала румунське місто Ясси, де зустрілась із керівництвом Яської повітової ради та її очільником Костелом Алексе. Було обговорено співпрацю ВНМУ із закладами вищої освіти міста Ясси, зокрема з Університетом медицини і фармації (UMF) та з економічним факультетом Класичного університету.

Йшлося про можливість відкриття представництва Вінницького медуніверситету в Яссах, про стажування викладачів та студентів в UMF та стажування вінницьких лікарів у клініках Яського повіту. Також обговорили можливість проходження виробничої практики студентами ВНМУ — як українськими, так і іноземними — на клінічних базах румунського міста.

Делегація ознайомилась з роботою університетської педіатричної клініки в Яссах, обговорила з її головним адміністратором перспективи співпраці та стажувань, обмінів викладачами та спеціалістами в галузі педіатрії.

Також у рамках візиту делегація ВНМУ спілкувалася з ректором Яського університету медицини

і фармації професором Віорелом Скрипкаріу. З цим румунським навчальним закладом Вінницький медуніверситет підписав документ про наміри співпраці ще у 2018 році. А за результатами нещодавньої поїздки керівники обох ЗВО скріпили підписами угоду про співпрацю в різних напрямках: освітньому, науковому, лікувальному.

Також погодили можливість академічної мобільності для викладачів та студентів (вітчизняних й іноземних) та можливість отримання подвійного диплома. І домовились про створення спільних освітніх програм для ефективнішого співробітництва.

Ще один перспективний напрям співпраці — фізична реабілітація. У ВНМУ планується відкриття такої спеціальності, а в UMF з цього профілю вже готують фахівців.

До речі, медуніверситет у Яссах здійснює навчання, крім румунської, також англійською та французькою мовами. Освітні програми університетів не надто різняться, як і

кількість педагогічного складу. Та й студентів до повномасштабної війни була майже однакова кількість — близько 10 тисяч.

З деканом економічного факультету класичного Яського університету узгодили співпрацю з питань міжнародної акредитації, можливості переймати досвід, приїздити на курси підвищення кваліфікації з проєктного менеджменту, педагогіки.

У другий день візиту відбулася зустріч з Емілем Чебаном — ректором Державного університету медицини і фармації ім. Ніколае Тестеміцану (USMF, Кишинів, Республіка Молдова). З ним теж обговорили можливість створення спільних освітніх програм, навчальних обмінів, видачі подвійних дипломів. Домовились, зокрема, що з нового навчального року студенти ВНМУ зможуть проходити в USMF навчання за програмами академічної мобільності.

Початок. Продовження на 2-й стор.

Студенти ВНМУ зможуть стажуватися у румунських клініках та отримувати подвійний диплом

Закінчення. Початок на 1-й стор.

— Звичайно, візьмемо якісь моменти, які можна впроваджувати і вдосконалювати у ВНМУ, але я не можу сказати, що рівень освіти у нас нижчий, ніж у Румунії чи в Молдові. Хіба що, можливо, членство Румунії в ЄС дає більше можливостей участі в проєктах, грантах, там академічна мобільність ширше застосовується.... Загалом цей та наступні візити якраз і мають на меті інтегрувати наші програми до європейського освітнього простору, — сказала Інна Іванівна Андрушко. — Також хочу відзначити, що нас дуже тепло зустрічали, румунські та молдовські партнери дуже відкриті, співчують нам і готові допомагати.

На переконання в.о ректора Вікторії Вікторівни Петрушенко, міжнародна співпраця є дуже важливою не тільки для ВНМУ, а й для Вінниччини і нашої держави загалом. Бо співпраця між університетами прокладає ланцюжок взаєморозуміння між державами.

— Так, у нас різна система освіти, — каже Вікторія Вікторівна. Українська відрізняється навіть від мол-

довської, вже не кажучи про систему освіти в Євросоюзі. Однак, не можу сказати, що наша система погана. У ній є багато хороших моментів. Перш за все те, що наші студенти повинні мати доступ до пацієнтів — це прописано в наших протоколах, наших статутах, у нашому положенні про навчання. Якщо ж говорити про освіту в Євросоюзі, то на цьому етапі, звичайно, туди підемо ми.

Тому що у нас в країні війна. І навіть якщо європейці хочуть до нас приїхати, повчитись і поспілкуватись, - а нам є чим поділитись, - то з міркувань безпеки мало хто з них приїде. Але ректор Ясського університету Біорел Скрипаріу пообіцяв: «Я буду першим з нашого університету, хто до вас приїде, і з великим задоволенням».

Так само ректор Кишинівського університету Еміл Чебану розповів, що він з півночі Молдови і часто в молодості їздив у Вінницьку область на весілля. Сказав, що відкриває для нас не тільки свою душу, а й двері очолюваного ним університету, і з радістю прийме наших студентів і викладачів на стажування й навчання.

Поглиблення міжнародної співпраці є одним з ключових пунктів Стратегії розвитку університету, розробленої Вікторією Вікторівною, тож ректорат вже готує нові поїздки робочих груп для реалізації запланованих кроків.

За матеріалами газети «Вінниччина» і телеграм-каналу @petrushenko_vnmu

Двадцята конференція студентів та молодих учених відбулася у ВНМУ

Втім, з наступного року ситуація зміниться: конференцій буде дві

Протягом 21-24 квітня 2023 року у Вінницькому національному університеті ім. М. І. Пирогова проходила у змішаному форматі XX Наукова конференція студентів та молодих вчених з міжнародною участю «Перший крок в науку - 2023».

На пленарному засіданні конференції зі вступним словом до переможців звернулася виконуюча обов'язки ректора ЗВО професорка Вікторія Вікторівна Петрушенко. Вона назвала молодих науковців ВНМУ елітою, майбутнім та гордістю як університету, так і регіону, й України в цілому.

— Звичайно, у вас все попереду. Але оті здобутки, які сьогодні у вас є, це той перший штрих, перша цеглинка в добробут, щастя та справжню незалежність нашої держави, - сказала Вікторія Вікторівна.

Втім, з наступного року ситуація зміниться — конференцій буде дві: в дописі у своєму телеграм-каналі Вікторія Вікторівна відмітила, що консолідована позиція ректорату полягає в необхідності відокремлення студентської конференції та форуму молодих вчених. Тож наступного року буде проведено вже два окремих заходи.

На нинішньому ж святі науки серед переможців були як студенти, так і молоді вчені. Зокрема, студенти факультету підготовки іноземних громадян, студенти та молоді вчені з інших вищих навчальних закладів України та світу. Тих, хто виборов дипломи І ступеня, на пленарному засіданні нагородили представники професорсько-викладацького складу університету.

Початок. Продовження на 4-й стор.

У Вінниці вперше пересадили серце

Бригада хірургів за участю співробітників кафедри ендоскопічної та серцево-судинної хірургії ВНМУ успішно провела першу у Вінницькій області трансплантацію серця

На світанку 7 квітня у Вінницькій обласній лікарні ім. М.І. Пирогова успішно завершилась перша в історії медицини області трансплантація донорського серця. Операцію, що тривала близько 4 годин, вінничани провели разом із фахівцями Національного інституту серцево-судинної хірургії ім. М.М. Амосова.

З вінницьких фахівців в організації роботи з трансплантації серця були задіяні заступники директора КНП «Вінницька обласна клінічна лікарня ім. М.І. Пирогова» Хребтій Ярослав Віталійович, Мостович Ярослав Вікторович, кардіохірург Сергійчук Олег Леонідович, Бурак Роман Вікторович. Також до забезпечення операції були залучені анестезіологи, судинні хірурги, лаборанти, медичні сестри.

В інтерв'ю газети «Вінниччина» випускник та співробітник університету, кардіохірург вищої категорії канд. мед. наук Роман Бурак розповів, що операції передувала тривала підготовка:

– До трансплантацій серця ми в Інституті Амосова готувались давно. Активно їздили на стажування в Німеччину, у відповідні європейські клініки, також до Білорусі, яка на той час була прогресивною з трансплантацій. У нас сформувалась команда, з якою ми тренувалися – і на тваринах, і на трупах, адже без цього неможливо. В Інституті Амосова ми зробили 7 пересадок серця, в усіх них я виконував етап експлантації, тобто забору серця від донора.

– **Отже, вінницькі хірурги оперували спільно з київськими?**

– У таких операціях зазвичай задіяні кілька бригад хірургів, щоб швидше їх виконувати. Для Вінниччини це перший випадок. На цій операції, оскільки трансплантологічна команда у Вінниці лише формується, я включився й активно ділився досвідом. Окрім хірургів, потрібні були ще анестезіологи, перфузіологи (які займаються штучним кровообігом), реаніматологи з досвідом ведення таких пацієнтів. Тому й запросили людей, з якими ми робили попередні трансплантації. Також директор Інституту Амосова академік Василь Лазоришинець активно допомагав у проведенні цієї операції, за що ми йому дуже вдячні.

Пацієнт — 47-річний киянин — після пересадки серця проходив реабілітацію в Інституті Амосова і вже на 11-й день був виписаний додому.

– **Чи готова вінницька трансплант-команда працювати самостійно?**

– На перших порах операції ще будуть проводитися спільно з фахівцями з Інституту Амосова, але, звичайно, є плани вийти на самостійні трансплантації. Для цього потрібні час і підготовка спеціалістів, щоб усі вони були наявні на Вінниччині. Кафедра ендоскопічної та серцево-судинної хірургії ВНМУ навчає студентів з кардіохірургії, і серед них, можливо, будуть випускники, які допомагатимуть розвивати цей напрямок. Віримо, що це тільки початок і буде ще не одна трансплантація.

Такі операції — як лакмусовий папірець, який говорить про те, що тут є сильна команда, здатна рятувати важких пацієнтів.

Ця перша трансплантація серця на Вінниччині — великий поштовх для розвитку хірургічної допомоги в об-

ласті. Щоб операція відбулась, була проведена велика робота і керівництвом ВОКЛ ім. М. Пирогова, і обласною військовою адміністрацією, і кафедрою ендоскопічної та серцево-судинної хірургії ВНМУ.

За матеріалами газети «Вінниччина»

Первинним імунodefіцитам потрібна рання діагностика

«Запобігти! Захистити! Імунізувати!» — таким було гасло цьогогорічного Європейського тижня імунізації, що тривав з 24 по 30 квітня. Його метою було підвищення обізнаності кожного про важливість імунізації для запобігання захворюванням і збереження життя.

Крім того, Європейський тиждень імунізації співпав із Всесвітнім тижнем первинних імунodefіцитів — глобальною кампанією, спрямованою на підвищення обізнаності, покращення діагностики та лікування вроджених помилок імунітету.

Тому досвідчені фахівці в сфері імунології — канд. мед. наук, доцент кафедри пропедевтики дитячих захворювань та догляду за хворими дітьми ВНМУ дитяча імунологиня Оксана Тихолаз та канд. мед. наук, доцент кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології ВНМУ імунологиня Ольга Бондарчук — разом зі Студентським науковим товариством в четвер 27 квітня провели захід, присвячений Європейському тижню імунізації та Всесвітньому тижню первинних імунodefіцитів.

У заході взяли участь студенти 3-5 курсів та інтерни. Запросили також епідеміологиню, дитячу імунологиню Вінницького обласного центру контролю та профілактики хвороб Наталю Гриньову та дитячу імунологиню Вінницької обласної дитячої клінічної лікарні Анастасію Струтинську.

Ідея заходу полягала у тому, щоб нагадати суспільству про існування вроджених помилок імунітету, і що є методи та лікарі, які готові надати кваліфіковане лікування.

За словами Ольги Бондарчук, котра є експертом Вінницького обласного

департаменту з охорони здоров'я з імунології, на Вінниччині зареєстровані 23 дорослих та 57 дітей з імунodefіцитами. 6 клінічних кейсів з них були представлені на зібранні. Це, зокрема, діти та дорослі з хворобою Брутона (різновид агамаглобулінемії), гіпер-IgD-синдромом (дефіцит мевалонаткінази), спадковим ангіонабряком, синдромом активованої РІЗ-кінази дельта-КІД та дефіцитом CTLA4 (ІРЕХ-подібний феномен).

— Сьогодні відомо близько 480 первинних імунodefіцитів (ПІД), які розглядаються як група генетичних розладів імунної системи, що пов'язані з мутаціями в більш ніж в 300 генах. ПІД належать до групи орфанних (рідкісних) захворювань.

Клінічно вони проявляються підвищеною сприйнятливістю до різних інфекцій, аутоімунними, автозапальними, алергічними і лімфопроліферативними хворобами, що мають тяжкий, хронічний, прогресуючий перебіг, супроводжуються формуванням дегенеративних змін в організмі й з часом призводять до глибокої інвалідності пацієнтів та смерті, — говорить Ольга Бондарчук. — ПІД є складними і часто незрозумілими. Пацієнти з орфаними хворобами часто звертаються до багатьох ліка-

рів-спеціалістів, які бачать симптоми окремих захворювань, але не розпізнають вроджені помилки імунітету, тому що ті перебігають під різними «масками».

Тому величезне значення має просвітницька робота серед лікарів різних спеціальностей і особливо серед студентів, бо саме в університеті під час навчання формується свідомість майбутнього лікаря-спеціаліста.

В окремих випадках, каже Ольга Броніславівна, діагноз поставити неможливо без застосування молекулярно-генетичних методів. Це стосувалось двох представлених пацієнтів: з дефіцитом мевалонаткінази і синдромом активованої РІЗ-кінази.

В Україні з кінця 2022 року введено перинатальний скринінг. На думку лікарів, це допоможе в ранній діагностиці вроджених помилок імунітету.

— Захід сподобався, він пройшов у дружній атмосфері. Молоді медики були дуже активними, — говорить Оксана Тихолаз. — Сподіваюсь, що кожен, хто завітав на зустріч, в подальшій роботі буде використовувати отримані знання. Дякую організаторам за проведену роботу та запрошення.

«ММ»

Двадцята конференція студентів та молодих учених відбулася у ВНМУ

Закінчення. Початок на 2-й стор.

Як і сама конференція, нагородження відбувалось у змішаному форматі. І своє послання учасникам конференції надіслала магістрантка університету Латвії (Рига) Паула Еліза Титане (Paula Eliza Titāne), яка посіла 1-е місце у секції «Аероалергени, ботаніка та екологія».

— Хочу висловити подяку за можливість взяти участь у науковій конференції «Перший крок до науки-2023». Я мала чудову нагоду дізнатися про актуальні дослідження в аеробіології від студентів та молодих науковців України, а також поділитися своїми результатами.

Я вважаю, що наукові конференції — це чудовий спосіб поділитися зна-

ннями та отримати цінний досвід, щоб розвивати дослідження та навіть співпрацювати на міжнародному рівні. Дякую за таку можливість, що дала мені змогу краще зрозуміти мої власні дослідження, і я з нетерпінням чекаю продовження роботи в галузі аеробіології.

Із привітальним словом та звітністю про виконану роботу до учасників конференції звернувся і голова Студентського наукового товариства Дмитро Пермінов.

За даними Дмитра, конференція відбулася успішно, адже пройшло засідання 67 секцій, з яких 39 проходили у онлайн-форматі та 28 — офлайн. На секціях було заслухано 780 доповідей та за результатами ро-

боти сформовано збірник матеріалів конференції, що містить 695 тез.

У перервах урочистої частини танцями і співом глядачів порадували представники художньої самодіяльності університету.

Тут же відбулося й нагородження переможців Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт з галузей знань та спеціальностей у 2022/2023 р. на 6 напрямках. Його проводила куратор Студентського наукового товариства професорка Наталія Іванівна Волощук.

На завершення пленарного засідання на сцену були запрошені безпосередні організатори конференції — члени Студентського наукового товариства.

«ММ»

Команда «Добродій-Медуніверситет-ШВСМ» виборола срібло національної першості з волейболу

28 квітня на засіданні Вченої ради ВНМУ доцентка кафедри фізичного виховання та ЛФК ВНМУ, канд. біол. наук Юлія Іванівна Якушева отримала грамоту за вагомий внесок у значущу спортивну перемогу клубної команди «Добродій-Медуніверситет-ШВСМ». Під керівництвом Юлії Іванівни дівчата здобули срібний кубок Чемпіонату України з волейболу серед жіночих команд.

«Добродій-Медуніверситет ШВСМ» — єдина професійна команда жіночого волейболу у Вінницькій області. Останні два роки вона під керівництвом Юлії Якушевої та Олени Буртової впевнено підвищує спортивний потенціал. В команді 6 дівчат вибороли звання майстра спорту, чотири виконали розряд на кандидата в майстри спорту.

Сезон 2022–2023 рр. виявився для команди найрезультативнішим за тридцять років існування.

У грудні минулого року «Добродій-Медуніверситет-ШВСМ» стала срібною призеркою Кубка Ліги України, а у квітні 2023-го виграла срібло на Чемпіонаті України.

Лідер національних змагань, у яких брали участь 7 команд, мав визначитись у два етапи — регулярного сезону та плей-оф. Команда «Добродій-Медуніверситет-ШВСМ» у березні перемогла на першому етапі й одразу вийшла у півфінал. А за підсумками плей-оф визначились команди-фіналістки: вінничанки та клуб «Прометей» з Кам'янського, який на 90% складається із гравчинь збірної України.

Всі три фінальні матчі були захопливими й напруженими. Наші дівчата показали яскраву злагоду гри, але все ж таки поступились досвіду минулорічних чемпіонів.

— Срібний кубок — це високий результат не тільки для нашої команди, а й для університету, — прокоментувала фінал чемпіонату Юлія Якушева. — Ми вирощуємо наших гравчинь ще зі школи, а «Прометей» — збірна з кращих волейболісток України. Тож їхня перемога була закономірною. Але нам було цікаво й приємно, бо ми й партію вигравали, і рахунок був у певний момент у два очка різниці. Так, у них є клас гри, є майстерність, бо ці спортсменки грали у чеській лізі й це об'єктивно вищий рівень. Але й зростати команда може тільки у протистоянні сильному суперникові. Нам є чим пишатись.

Ми можемо боротися проти збірної України, можемо ставити блок, вміємо подавати, але нам трохи не вистачає психологічної стійкості, класу гри. Як би ми пограли хоча б рік з такими командами, досягли б більшого.

Головний тренер підкреслила, що професійний спорт — справа нелегка, відповідальна, витратна, й подякувала за підтримку:

— Понад 20 років медуніверситет надає нам спортивну базу для тренувань та гуртожитки для проживання спортсменок — це неоціненна допомога, яка дає можливість не заціклюватися на побутових питаннях, а зосередитися на результативній підготовці до змагань, — каже Юлія Іванівна. Те, що команду підтримала в.о. ректора ВНМУ Вікторія Вікторівна Петрушенко, — велика допомога й гарний приклад для всіх ректорів ЗВО України.

Наш другий головний спонсор — компанія «Добродій», яку очолює Мельникович Василь Степанович, опікується колективом також голова Вінницької територіальної організації ВФСТ «Колос» Татусяк Сергій Пилипович. Дякуємо керівництву Вінницької обласної військової адміністрації, зокрема першому заступ-

нику начальника ОВА Наталі Михайлівні Заболотній, за виділення на нагальні потреби команди бюджетних коштів.

Тренерку та команду урочисто привітали з перемогою представники Вінницької обласної військової адміністрації, Вінницької обласної федерації волейболу. На запитання про потенціал команди та ймовірність перемоги в наступному році Сергій Чернявський, начальник управління спорту та рухової активності департаменту гуманітарної політики Вінницької ОДА відповів так:

— Потенціал у молодій волейбольній команді колосальний, про що свідчать їхні здобутки. Я переконаний, що перше місце команди на Чемпіонаті України не за горами, але мене більше хвилює їх участь у чемпіонатах Європи, світу, а далі й Олімпійських іграх. Чому ні?

За словами в.о. ректора ВНМУ Вікторії Петрушенко, спортивні здобутки команди є надбанням університету, волейбольної ліги, спонсорів та Вінниччини загалом:

— Кожне, навіть мале досягнення, є вкладом у розвиток та розбудову нашої області. Ви відмінно виконали місію представлення Вінниччини на теренах України, і я сподіваюся, що цим ви не обмежитеся.

У цих прекрасних дівчат відмінна спортивна форма, що визначає кінцевий результат гри, але хотілося б, щоб за досягненнями в спорті дівчата не забували про свої власні мрії та особисте життя, — сказала ректор у вітальному слові.

На питання щодо планів команди Юлія Іванівна відповіла просто: зберегти гравчинь, посилитись новими спортсменками, проводити турніри та шукати перспективну молодь. Бажаємо успіхів та нових перемог!

Василь Васильович Кіщук:

«Насамперед я — практичний лікар»

Розмова з професором, доктором медичних наук, завідувачем кафедри ЛОР-хвороб ВНМУ В.В. Кіщуком вмістилась у пів години між двома операціями. Адже Василь Васильович вже понад 40 років щодня оперує хворих, а ще викладає, розробляє нові методики оперативного та консервативного лікування. Не вигоряє й не втомлюється, бо знає важливий секрет справжнього професіонала. Розпитали про це й не тільки.

— Василю Васильовичу, понад 50 років Вашого життя пов'язані з ВНМУ. Як до вас прийшло рішення стати лікарем?

Я народився й виріс у Коростені. При залізниці, яка була основним містечкоутворюючим підприємством, працював спортивний клуб «Локомотив», де я тренувався. Був активним спортсменом, вже в 10 класі отримав перший розряд по штанзі.

Закінчив школу у 1970 р. зі срібною медаллю. А до Вінницького медичного інституту поступив після спілкування з майстром спорту з важкої атлетики Анатолієм Івановичем Шрамком (з 1977 р. — завкафедри фізвиховання ВМІ, ред.).

— А під час навчання Ви продовжували займатись спортом?

Так. Виконав норму майстра спорту, був в олімпійському резерві СРСР як юніор. Був капітаном команди з важкої атлетики в інституті, навіть тренував студентів, котрі бажали займатись штангою.

— Чому Ви обрали спеціальність отоларинголога?

Так, я міг обрати будь-яку медичну спеціальність, але мені сподобалась отоларингологія. Як-то кажуть: якщо хочеш не працювати, перетвори роботу в хобі. Бог дав мені таку можливість. Я працюю вже скільки років і не втомлююсь: і мені приємно, й хочеться допомагати людям.

Отоларингологія мене захопила одразу: з 3 курсу я займався в науковому гуртку, а до кінця навчання вже робив нескладні операції у ЛОР-відділенні обласної лікарні. Просто тут, у цих стінах.

Завідувачем кафедри (отоларингології — ред.) тоді був професор Кузьма Петрович Дерепка, головним лікарем (Вінницької обласної клінічної лікарні — ред.) — Анатолій Петрович Коляденко, а завідувачем ЛОР-відділення — Олександр Олександрович Приходський.

— Кого Ви вважаєте своїми вчителями в професії та в житті?

Мої вчителі — це всі люди, з якими

я працював і спілкувався. Був і позитивний досвід, і негативний, але все це досвід.

Найперше — професор Дерепка К.П. та Коляденко А.П. та Приходський О.О., яких я вже згадав. Ще першими своїми вчителями вважаю лікаря вищої категорії Яблокова Олександра Дмитровича, доцента Пенькового Василя Івановича — він у мене вів групу, й маму оперував. Куліков Владислав Васильович — це ще стара школа.

Мій вчитель по Гайсину — головний ЛОР-лікар району Кученко Віктор Семенович. Багато чим завдячую керівникам та співробітникам Інституту отоларингології НАМН України, зокрема, його директору д. мед. наук, професору Заболотному Дмитру Іллічу; заступнику директора з наукової роботи д. мед. наук, професору Розкладці Анатолію Івановичу; завідувачу лабораторії патолофізіології та імунології д. мед. наук, професору Мельникову Олегу Феодосійовичу; завідувачу відділу дитячої ЛОР-хірургії д. мед. наук, професору Тімену Григорію Єліазаровичу.

— Ви маєте близько 40 років клінічної практики. Чи можете розповісти про один з випадків, який запам'ятався?

Дійсно, я в клініці з 1973 р. Практично весь час в оцих стінах, тільки раз ми з відділенням тимчасово переїжджали.

Один випадок особливо закарбувався у пам'яті. Тоді в нас був єдиний в Радянському Союзі склеромний центр (зараз він єдиний в Україні — ред.). До нас їхали з різних куточків країни.

Потрапила й пацієнтка з Криму, якій в молодості в обличчя плеснули кислотою. В жінки була склерома, їй зробили бронхоскопію, й через деякий час вона почала задихатися. Проводили реанімаційні заходи, й я її роздихував певний час рот у рот. Це був контакт з кров'ю та ротоглотковим секретом, але мені вдалося — жінка почала дихати самостійно. Вона й досі стоїть мені перед очима.

— Ви є автором нових методик діагностики, хірургічного втручання та консервативного лікування. Чи можете розповісти, як саме народжується новий підхід?

Треба просто думати про свою справу. Весь час. Коли ти сильно хочеш щось змінити, зробити на краще, в голові крутиться: чому так? І рішення прийде. Бог тобі підкаже.

Перша моя практична новація була пов'язана зі стенозом хоан. Стенози бувають і вродженими, і набутими. Всі ставили дилататори спереду назад. Незручно, особливо якщо пацієнт — маленька дитина. А ми вирішили ставити навпаки — через носоглотку, і у нас вийшло.

Коли ти постійно працюєш над проблемою, рішення приходить як прозріння.

На нову методику роботи з травмами фронтально-базальної локалізації мене наштовхнув випадок з боцманом з нашого лайнеру, ще на початку 2000-х. Кремезний такий одеський хлопець; коли вони в порту Абу-Дабі спускали шлюпку на воду, трос лопнув, і корба вдарила його, пошкодивши лобні долі, очниці, приносові порожнини й основу черепа.

Йому там зробили операцію, потім він лікувався в Одесі, ще де-інде, бо все гние, тече. Випадково потрапив до нашого відділення, за порадою родичів. От тоді я довго дивився його знімки, думав, що ж було зроблено не так. При проведенні первинної хірургічної обробки йому видалили око й кісткові уламки великі й малі. Й все це запало.

А не так було те, що не можна все

викидати. Первинна хірургічна загальна обробка, як її визначають протоколи, для обличчя не підходить. Вона вимагає видаляти пошкоджені тканини, що не тримаються. На обличчі так робити не можна. Це особливості пластичної хірургії. Все, що велике й має якісь зв'язки — все приживеться. На обличчі дуже гарне кровопостачання, живлення; ми навіть клапті шкіри не викидаємо. Воно все знадобиться.

Відтоді ми почали займатись травмами фронто-базальної локалізації. Коли ушкоджені приносні пазухи, очниці, лицьовий скелет, тобто травма комбінована: і офтальмологічна, й нейрохірургічна, і щелепно-лицьова, й отоларингологічна.

На той час такі операції робили нейрохірурги. Ми домоулись, що проведемо операцію у відділенні нейрохірургії за нашою методикою. Робив зі збереженням усіх, навіть найменших кісточок. Я все склав — передню стінку, задню стінку, все обробили, застосували синтокістку для облітерації лобних порожнин. Хворий на третій день встав і пішов. І найголовніше — якість життя в післяопераційному періоді набагато краща.

Зараз хворим з фронто-базальними травмами надаємо допомогу у ЛОР-відділенні обласної клінічної лікарні, а за потреби запрошуємо нейрохірургів, офтальмологів. Вже більше ніж 100 хворим ми допомогли за нашою методикою й з гарними результатами.

Треба жити цією проблемою, щоб вона не давала тобі спокійно існувати. Нове, як правило, знаходиться на кордоні між однією та іншою спеціалізацією. Наприклад, отоларингологія та нейрохірургія, ЛОР та офтальмологія.

Наприклад, орбітотомія при кровотечах. Традиційно роблять розрізи на обличчі, а ми придумали через ніс під губою робити розріз, тобто косметично.

— Які риси Ви вважаєте ключовими для гарного ЛОР-фахівця?

Бажання бути спеціалістом. Бажання допомагати людям.

На першому місці має бути хворий. Як визначив Антон Павлович Чехов, лікар — це не професія, а спосіб життя.

Важливо мати нормальний базовий рівень знань. До нього додати гарні знання зі спеціальності. Жити в цьому, й тоді все буде добре.

І трошки щось мати від Бога. Багато хто хоче, але не у всіх виходить. Але бажання на першому місці.

Працюючи отоларингологом у Гайсинській центральній районній лікарні (1977–1980 рр., ред.), я оперував після інтернатури те, що після ординатури оперують. А коли працював асистентом на кафедрі ЛОР-хвороб (ВМІ, 1980–1982 рр., ред.), відчував — не моє. Я прагнув бути в практичній отоларингології.

Влітку 1984 р. ми поїхали за студентами до села Шипинки, збирати яблука. І от якось ввечері телефонують друзі в сільську раду (мобільних телефонів тоді ж не було), кажуть: завідувач ЛОР-відділення обласної лікарні пішов на іншу роботу, завтра мають представити нового. Я вночі пішки з Шипинок пішов на трасу, добрався до Жмеринки, звідти до Вінниці, й вранці вже був у головного лікаря ВОКЛ.

Так, за згоди професора Кузьми Петровича Дерепи та Анатолія Петровича Коляденка, повернувшись до практичної отоларингології. А кандидатську, а згодом і докторську дисертацію, захистив, працюючи практичним лікарем.

— З 2010 року Ви є академіком Академії наук вищої школи України. Це звання — воно про обов'язки чи презентації?

Це карт-бланш, який треба відробляти. Треба працювати й справами підтверджувати, що ти маєш право називатися академіком.

Коли захистив докторську, багато хто мені казав: у тебе вже є всі посади та наукове звання, навіщо тобі оперувати? Відповідь: я й надалі робитиму все, щоб допомагати хворим, тому що я — насамперед лікар.

Хвалити Бога, дякувати батькам, що дали мені хист до справи, яку я люблю, в якій живу.

**Спілкувалась
Тетяна Ігнатська**

Перший в історії України судово-медичний археолог — випускник ВНМУ

Вітаємо випускника

ВНМУ, завідувача відділення судово-медичної криміналістики Вінницького обласного бюро судово-медичної експертизи Бобкова Петра Юрійовича з обранням на посаду судово-медичного археолога при

Міжнародній комісії з питань зниклих безвісти (Нідерланди, Гаага) — однієї з найбільш престижних і найважливіших організацій у галузі судової медицини в світі.

Таке призначення українського фахівця — перше в історії нашої держави. Це ще один доказ, що активна наукова праця та робота зі самовдосконалення дозволяють досягти висот у професійній сфері навіть через десятки років після закінчення навчання. Петро Юрійович активно співпрацював з кафедрою судової медицини та права ВНМУ, допомагав виконувати десятки студентських наукових робіт в області дослідження кісток, вогнепальної травми, спільно з викладачами університету публікувався в фахових наукових виданнях України та за її межами, брав участь у міжнародних конференціях разом з викладачами кафедри, що, зокрема, і справило враження на конкурсну комісію. Тепер він буде розслідувати злочини російських військових на території України.

Зичимо Петру Юрійовичу успіхів у професійній діяльності!

Благодійний ярмарок зібрав кошти на автомобіль

20 квітня 2023 р. в холі морфологічного корпусу відбувся благодійний ярмарок РСС, організований культурно-масовим комітетом студентського самоврядування. Захід мав на меті повідомити про збір на автомобіль для роти розвідки 130-го батальйону 241-ї бригади, презентувати напруцювання комітетів РСС та поширити інформацію про діяльність Ради серед студентів.

Студенти, котрі підтримали благодійний збір, отримали невеликі презенти від комітетів. Основним способом благодійних внесків був прямий переказ на рахунок громадської організації, але деякі студенти виявили ініціативу долучитись готівкою, й так захід зібрав 2920 грн. Ці кошти вирішили надіслати на рахунок фонду «Повернись живим», зробивши внесок у формування Кібервійськ!

Учасники студії «Вежа» провели квартирник на честь дня народження Квітки Цісик

Квартирник, присвячений пам'яті незрівняної співачки, провели учасники студії «Вежа». У камерній атмосфері розповіли про відому американку з українським корінням, яка була вихована на глибокій повазі до українських традицій, понад усе любила землю предків та присвятила життя популяризації української культури. Потужної енергетики та небаченої глибини її пісням надає поєднання радості та печалі, натхнення й тривоги, любові та глибокого суму.

Презентація із цікавими фактами життя Квітослави на шляху становлення як відомої співачки супроводжувалася її піснями. Одну з цих проникливих і щемливих пісень, сповнених ніжності, щирості й журби, підхопила Олександра Дідківська.

Вона продовжила захід, виконуючи під акомпанемент укулеле твір Володимира Івасюка «Я піду в далекі гори». Зал завмер від захвату, що йно прозвучали перші акорди, адже голос Олександри досить високий і подібний до колоратурного сопрано Квітки Цісик, але манера виконання трошки інша.

Пісні Квітки Цісик підтримували атмосферу щирого спілкування між учасниками: вони пропонували улюблені твори з репертуару співачки і ненав'язливо залучали інших до спільного виконання.

Двічі на заході звучав чудовий вальс «Де ти тепер». Спершу його на гітарі виконав Паша Іщук, а потім хором співали всі присутні.

Не змогли оминати й одну із найпопулярніших лемківських пісень «Ой, верше мій, верше», яка завдяки виконанню Квітки Цісик стала уособленням туги за далекою Батьківщиною.

На завершення заходу виконали «При ватрі» — одну з улюблених таборових пісень пластунів, до яких свого часу належала співачка.

Коли у залі стихли останні звуки музики, пісенне товариство не квапилось розходитись. Студентська молодь весело порушувала тишу бібліотечних коридорів, наспівуючи пісні Квітки Цісик у вечірніх сутінках.

Майя Мельник,
заступниця директора
Наукової бібліотеки ВНМУ

Вітаємо ювілярів квітня:

- **Бібик Віру Андріївну** — чергову гуртожитку № 4
- **Волосенко Валентину Микитівну** — прибиральницю службових приміщень гуртожитку № 1
- **Гуменюк Аллу Францівну** — доцентку кафедри внутрішньої медицини медичного факультету № 2
- **Дубового Руслана Олександровича** — асистента кафедри терапевтичних дисциплін та сімейної медицини ФПО
- **Кабанець Галину Дмитрівну** — сторожа аудиторії № 6
- **Корнійчука Анатолія Григоровича** — доцента кафедри неврології та нейрохірургії ФПО
- **Лютюка Романа Володимировича** — водія
- **Маняк Катерину Петрівну** — прибиральницю службових приміщень гуртожитку № 5
- **Мруг Валентину Максимівну** — доцентку кафедри мікробіології
- **Мусульбас Ганну Петрівну** — сторожа нового учбового корпусу
- **Острцову Валентину Петрівну** — старшого інспектора деканату факультету підготовки іноземних громадян
- **Пасічник Галину Михайлівну** — прибиральницю службових приміщень морфологічного корпусу
- **Патицького Олександра Володимировича** — асистента кафедри терапевтичних дисциплін та сімейної медицини ФПО
- **Поліщука Володимира Федоровича** — слюсаря-сантехніка господарчого відділу
- **Цюпу Валентину Степанівну** — прибиральницю службових приміщень морфологічного корпусу
- **Якушеву Юлію Іванівну** — доцентку кафедри фізичного виховання і ЛФК

Бажаємо ще багато щасливих літ при здоров'ї та щедрій долі, добробуту, успіхів на усіх теренах життя.

Спартакіада першокурсників розкрила нові спортивні таланти

За ініціативи Ради студентського самоврядування наприкінці квітня відбулась спартакіада першокурсників. Змагання з баскетболу, волейболу, футболу та легкої атлетики об'єднали близько 100 учасників, а вболівальникам та організаторам подарували мегапозитивні емоції.

Переможницею у баскетболі 3х3 стала команда медичного факультету №1, його представники здобули й «Першість Першокурсника» з волейболу.

Кращими футболістами серед студентів перших курсів виявились майбутні стоматологи.

У змаганнях з легкої атлетики (біг 100 м) взяли участь 45 студентів з медичних факультетів № 1 та №2, стоматологічного факультету.

Переможцями та призерами стали:

- 1 місце — Мельник Єлизавета (гр. 96а), Яцюк Олесь (гр. 13а).
- 2 місце — Петренко Аліна (гр.8а), Стельмашук Володимир (гр. 45а)
- 3 місце — Ростикус Зоряна (гр. 95а), Науменко Нікіта (гр. 9а)